

dacă
ar
fi
fost
cu
mine

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

LAURA NOWLIN

dacă

mine

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Redactare:
Mihaela Stan

Design copertă: Belle & Bird Design
Ilustrație copertă: ©Helena G.M./Arcangel

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOWLIN, LAURA

Dacă ar fi fost cu mine / Laura Nowlin ; trad. din lb. engleză de Irina Stoica.
- București : Pandora M, 2024
ISBN 978-606-978-795-3

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

Titlu original: If He Had Been With Me
Autor: Laura Nowlin

Copyright © Laura Nowlin, 2013, 2019
Romanian edition published by arrangement with Ilustrata Agency

Copyright © Pandora M, 2024
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-795-3

*Pentru soțul meu, Robert;
Fără tine, nu aș fi știut să scriu
despre dragostea adevărată*

Unu

Nu eram cu Finny în acea noapte de august, dar imaginația mi-a gravat atât de adânc scena în minte, încât îmi pare o amintire.

Ploua, bineînțeles, și el era cu Sylvie Whitehouse, iubita lui, în mașina roșie pe care tatăl lui i-o făcuse cadou când împlinise șaisprezece ani. Peste doar câteva săptămâni urma să îplinească nouăsprezece.

Se certau. Nimeni nu spune de ce. Oamenilor nu li se pare un detaliu important în povestea asta. Ce nu știu ei e că mai există și o altă poveste. Povestea care se ascunde sub și printre detaliile celei pe care ei o văd. Ce nu știu ei, motivul certeilor lor, este esențial pentru povestea mea.

Pot să-mi imaginez scena — strada udă, girofarul ambulanței, mașinile de poliție care gonesc prin întunericul nopții, avertizându-i pe trecători: a avut loc o catastrofă, vă rugăm să conduceți cu atenție. O văd pe Sylvie cocoșată pe bancheta din spate a mașinii de poliție, lovind agitată cu picioarele asfaltul ud în timp ce vorbește. Nu o aud, dar o văd cum le spune polițiștilor motivul pentru

care se certau și eu știu, știu, știu, știu. Dacă ar fi fost cu mine, totul ar fi fost diferit.

Parcă îi văd în mașină, înainte de accident — ploaia torențială, lumea și asfaltul atât de ud și de alunecos, încât pare să fi fost uns cu ulei, special pentru ei. Se mișcă lin în noapte, din păcate sunt împreună și se ceartă. Finny se încruntă. Nu e atent. Nu se gândește la ploaie sau la mașină ori la șoseaua udă de sub ei. Se gândește la cearta cu Sylvie. Se gândește la motivul certei și mașina brusc derapează spre dreapta, făcându-l să tresară. Mi-o imaginez pe Sylvie țipând și pe Finny încercând să facă ceva și învârtind prea mult de volan.

Finny poartă centura de siguranță. Nu are nicio vină. Sylvie nu poartă. Când se ciocnesc, ea zboară prin parbriz spre cerul nopții și, în mod incredibil, miraculos, se alege doar cu câteva tăieturi pe față și pe brațe. Deși e adevărat, e greu de imaginat, atât de greu încât nici măcar eu nu pot să-mi reprezint scena asta în minte. Pot să văd doar momentul de după, momentul în care plutește prin aer, brațele, care par să i se miște cu încetinitorul, părul, murdar pe alocuri de sânge și udat de ploaie, care îi flutură ca al unei sirene, gura deschisă și buzele rotunjite într-un țipăt de panică, întunericul umed care îi înconjoară silueta perfectă.

Sylvie aterizează lovindu-se de asfalt cu un bufnet puternic și își pierde cunoștința.

Zace pe jos, chircită. Finny e teafăr. Respiră greu și, în stare de șoc și confuz, se holbează în întunericul

noptii. E rândul lui să plutească. Nu-i trece niciun gând prin minte. Nu simte nimic, nu se gândește la nimic; există, perfect și nevătămat. Nici măcar nu aude ploaia.

Rămâi, îi șoptesc. Rămâi în mașină. Rămâi în momentul ăsta.

Dar, bineînțeles, nu se întâmplă așa.

Doi

Phineas Smith este băiatul mătușii Angelina. Mătușa Angelina nu este, de fapt, mătușa mea, este prietenă cu mama din copilărie, sunt și acum cele mai bune prietene — și vecine. Mamele noastre au fost însărcinate în același timp, într-o primăvară și o vară de acum mulți ani. Mama mea era deja căsătorită de mai bine de un an cu iubitul ei din liceu, pozele de la nunta lor stăteau aranjate frumos în casa lor din suburbie. Tatăl meu era — încă este — mai mereu plecat cu munca, dar pe mama n-o deranja asta prea mult, o avea pe Angelina. Angelina rămăsese însărcinată cu iubitul ei. Bărbatul respectiv era căsătorit, bogat și mult prea în vârstă pentru ea. În plus, refuzase să creadă că era copilul lui. A fost obligat să se supună unui test de paternitate la câteva săptămâni după ce s-a născut Phineas și de-abia atunci a făcut un gest corect — i-a cumpărat mătușii Angelina casa de lângă cea a mamei, dar, după ce scria cecul lunar pentru pensia alimentară, se prefăcea timp de treizeci de zile că nici ea și nici copilul nu există.

Mama nu lucra, dar mătușa Angelina preda arte plastice la Vogt, școala primară de peste drum, așa că și-au petrecut toată vara împreună. Ne-au povestit că, în vara în care erau însărcinate, mătușa Angelina mergea de la casa ei de pe Church Street — cu burta mare, grea, ieșită în afară, ca și cum ar fi deschis drumul — până la casa noastră mare, în stil victorian, de pe Elizabeth Street și că petreceau toată ziua împreună, pe terasa din spate, cu picioarele sprijinite de balustradă. Beau limonadă sau ceai rece și intrau în casă doar ca să se uite la *I Love Lucy* după-amiaza. Stăteau lipite una de cealaltă, ca eu și Finny să putem să ne lovim cu piciorușele, ca și cum am fi fost gemeni.

Toată vara și-au făcut planuri pentru noi.

Phineas s-a născut primul, pe 21 septembrie. O săptămână mai târziu, ca și cum mi-ar fi lipsit cel care mă lovea, am apărut și eu.

În septembrie, oamenii spun că anotimpul lor preferat e toamna. Nu zic asta în nicio altă lună din an. Uită însă că septembrie este, de fapt, o lună de vară. În St. Louis, ar trebui să fie evident. Frunzele sunt în continuare verzi și afară e cald, dar oamenii se apucă să-și decoreze ușile de la intrare cu sperietori de ciori. Când frunzele încep să-și schimbe culorile și vremea se răcește la final de octombrie, deja s-au săturat de toamnă și se gândesc la Crăciun. Nu se opresc niciodată; nu se întreabă niciodată dacă nu cumva le au deja pe toate.

Mama m-a botezat Autumn¹. Oamenii îmi zic mereu „A, ce nume frumos“, dar par să-l uite imediat, fără să se

1 „Toamnă“ (N.t.).

gândească la ce ar trebui să însemne cuvântul ăsta pentru ei, nuanțe de roșu, schimbare și moarte.

Phineas mi-a înțeles cu adevărat numele înaintea mea. Numele meu avea ceva ce lipsea din al lui, niște legături, un înțeles, o poveste. M-a surprins să văd cât de dezamăgit a fost în clasa a patra, când ne-am căutat cu toții semnificația numelui în diverse cărți. Fiecare carte prezenta semnificația și originea numelui său în mod diferit: șarpe, nubian, oracol, ebraic, arab, origine necunoscută. Numele meu însemna exact ce se înțelegea din prima; nu era nimic de descoperit. Mie mi se părea că, dacă semnificația și originea unui nume sunt necunoscute, asta n-avea cum să fie o dezamăgire. Nu am priceput atunci că un băiat crescut fără tată tânjea după semnificație și origine.

Au fost atât de multe lucruri pe care nu le-am înțeles despre el în decursul anilor, dar acum totul are sens, normal că are sens, normal, normal.

Am crescut în Ferguson: o mică suburbie a orașului St. Louis, cu case victoriene, biserici de cărămidă și un centru mic și cochet, cu magazine deținute de aceleași familii, generație după generație. Presupun că a fost o copilărie fericită.

Eram diferită și puțin ciudată și nu aveam niciun alt prieten, în afară de Finny. El ar fi putut să aibă și alți prieteni apropiați, dacă ar fi vrut; era bun la sport și nu avea nimic ciudat. Era simpatic și timid și toată lumea îl plăcea. Fetele se îndrăgosteau de el. Băieții îl alegeau primul când se stabileau echipele la sport. Profesorii îl puneau mereu să răspundă.

Eu voiam să aflu mai multe despre procesele vrăjitoarelor din Salem, pentru cursul de istorie. Citeam cărți pe ascuns în timpul orelor și refuzam să mănânc colțul din stânga jos din orice sendviș. Credeam că ornitorincii sunt o conspirație guvernamentală. Nu puteam să fac roata și nici să lovesc cu mâna ori piciorul vreo minge sau să servesc în jocurile cu mingea. În clasa a treia, m-am auto-declarat feministă. În timpul Săptămânii Meseriilor din clasa a cincea, le-am spus colegilor și profesoarei că visul meu era să mă mut la New York, să port helancă neagră, să stau în cafenele toată ziua, să mă gândesc la lucruri profunde și să inventez povești.

După câteva clipe de confuzie, doamna Morgansen a adăugat *Scriitor independent* sub poza mea polaroid, pe care a pus-o pe peretele cu viitori profesori și fotbaliști. După ce m-am consultat cu ea, am fost și eu de acord că era destul de bine. Cred că se simțea mulțumită că reușise să-mi găsească o etichetă, dar uneori mă întreb dacă i-ar fi păsat la fel de mult în cazul în care aș fi fost și urâtică, nu doar ciudată.

Toată viața oamenii mi-au zis că sunt frumoasă. Mai degrabă adulții, decât ceilalți copii. Mi-o spuneau când mă vedeau pentru prima dată, și-o spuneau în șoaptă unii altora când credeau că nu sunt atentă. A devenit un lucru pe care îl știam despre mine, așa cum știam că al doilea prenume al meu e Rose sau că sunt stângace. Eram frumoasă.

Nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Toți adulții credeau că îmi e de folos sau că măcar ar trebui, dar, cât am fost

copil, frumusețea mea i-a bucurat mai degrabă pe adulții din jur decât pe mine.

Pentru ceilalți copii, trăsătura mea definitorie era un alt lucru pe care a trebuit să-l accept pur și simplu — eram o ciudată.

Nu am încercat niciodată să fiu ciudată și uram faptul că mă vedeau așa. Parcă m-aș fi născut fără capacitatea de a înțelege dacă lucrurile pe care urma să le spun sau să le fac erau ciudate, așa că nu puteam decât să fiu întotdeauna „eu”. Mă consolă prea puțin faptul că eram „frumoasă”.

Finny a fost mereu de partea mea; se lua de oricine mă tachina, le închidea gura celor care mă necăjeau și mă alegea mereu prima în echipa lui, la orele de sport.

Toată lumea considera că eram a lui Finny și că noi doi eram împreună. Colegii noștri nu prea înțelegeau exact de ce, dar măcar ne lăsau în pace. Și eu eram fericită, îl aveam pe Finny.

Rareori ne aflam departe unul de altul. În pauze eu stăteam pe un povârniș și citeam, iar Finny juca kickball cu băieții pe terenul de alături. Lucram la toate proiectele de echipă împreună. Ne duceam acasă împreună și mergeam la colindat împreună. Ne făceam temele unul lângă celălalt la masa din bucătărie. Tata fiind plecat mai mereu, mamele se invitau reciproc la cină. O săptămână trecea ușor cu Finny alături, ne despărțeam doar când dormeam, dar chiar și atunci ne duceam la culcare știind că nu suntem prea departe unul de celălalt.

În amintirile mele din copilărie, văd mai întâi vara. Lumina jucăușă și frunzele verzi. Eu și Finny ne

ascundem prin tufișuri și prin copaci. Toamna sunt zilele noastre de naștere și mergem împreună la școală în lumina aurie. El și mama lui petrec Crăciunul la noi. Tata apare și el. Tatăl lui Finny îi trimite câte un cadou scump și nemaipomenit. Un set pentru experimente de chimie. Crose de golf personalizate. Finny ridică din umeri și le pune deoparte. Iarna înseamnă un vârtej de alb și mâini ascunse în buzunare. Finny mă salvează când ceilalți copii vor să arunce cu bulgări de zăpadă în mine. Ne dăm cu sania sau stăm în casă. Primăvara e un tablou verde-de-chis și eu stau în tribune în timp ce Finny joacă fotbal.

Am început să mă gândesc la toate aceste momente ca la „Înainte“.

Trei

Merg spre stația de autobuz, cu ghiozdanul pe umăr. S-au strâns deja câțiva copii acolo, dar nu-și dau atenție unii altora. Îmi țin privirea în pământ. Am cizmele vopsite cu argintiu. Părul și unghiile sunt negre. Mă opresc în colț și stau deoparte. Nimeni nu zice nimic.

Stația de autobuz e în vârful unui deal mare de pe Darst Road. Eu și Finny obișnuiam să coborâm cu bicicleta pe deal. Mie mi-era mereu frică. Lui Finny, niciodată.

Mă uit la ceilalți copii, deși mă prefac că nu-i bag în seamă. Suntem șapte cu totul. Pe unii îi recunosc din gimnaziu sau chiar din școala primară, pe alții nu îi știu.

E prima mea zi de liceu.

Îmi las din nou privirea în pământ și studiez tivul deșirat al rochiei mele negre. Am tăiat dantela cu o unghieră săptămâna trecută. Mama zice că pot să mă îmbrac cum vreau, atâta vreme cât am note bune. Dar nu cred că-și imaginează că n-o să fiu una dintre fetele populare anul ăsta.

În ultima zi de școală, eu și Sasha am mers la magazin și am stat o oră să alegem vopsea de păr. Ea voia să mă vopsească roșcat, datorită numelui meu. Mie mi s-a părut cam penibil, dar nu i-am zis nimic; de când am fost date afară din Clică, Sasha e singura mea prietenă.

— Bună, zice cineva.

Toată lumea își ridică brusc privirea. Finny stă lângă noi, înalt, blond și suficient de chipeș încât să apară într-un catalog de modă. Toată lumea se uită repede în altă parte.

— Bună, se aude o voce de fată.

E undeva în spatele meu și nu o văd. Ar fi trebuit să-i răspund și eu lui Finny, dar am prea multe emoții ca să pot să zic ceva.

*

Aseară, mamele au organizat la el acasă ceea ce ele numesc „grătarul de sfârșit de vară“. În timp ce ele se ocupau de mâncare, eu stăteam pe terasa din spate și mă uitam la Finny cum lovea o minge de gard. Mă gândeam la o povestire pe care o începusem cu o zi înainte, prima mea încercare de a scrie o poveste de dragoste în stil gotic. Mă gândisem deja la un final cât de poate de tragic și acum încercam să stabilesc detaliile nenorocirilor prin care trece personajul principal, în timp ce mă uitam la el cum se joacă. Când ne-au trimis să luăm farfuriile de carton din bucătărie, în sfârșit a vorbit cu mine.

— De ce te-ai vopsit? m-a întrebat.

— Nu știu, i-am răspuns.

Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce eu și Finny nu mai suntem prieteni, aș fi zis că a fost un accident. Mamele noastre ar fi zis că ne-am îndepărtat în ultimii ani. Nu știu ce ar fi zis Finny.

În școala primară, toată lumea se gândea că prietenia noastră e neobișnuită, dar o accepta. În gimnaziu părea bizar că suntem prieteni și inițial a trebuit să le explicăm colegilor de ce, dar am început să ne vedem din ce în ce mai rar, deci nici n-a mai fost nevoie de explicații.

Din cine știe ce motiv, ciudățenia mea a devenit acceptabilă și, în primul semestru din clasa a șaptea, am ajuns una dintre fetele populare. Ne ziceam Clica. În fiecare zi mâncam la prânz împreună, după care ne duceam la toaletă și ne periam părul. În fiecare săptămână ne dădeam cu oja de aceeași culoare. Aveam porecle secrete și brățări ale prieteniei. Nu eram obișnuită să fiu admirată sau invidiată ori să am prietene și, cu toate că Înainte Finny îmi fusese mereu suficient, m-am bucurat de popularitatea asta de parcă aș fi râvnit la ea ani întregi.

Finny a intrat într-un grup de băieți mai tocilari, dar nu într-atât încât să se ia lumea de ei și mereu îi făceam cu mâna când îl vedeam la școală. El îmi răspundea la salut de fiecare dată.

Mergeam la cursuri diferite, ceea ce însemna că aveam teme diferite. După câteva săptămâni, am încetat să mai învățăm împreună și am început să-l văd mai rar. Să fii una dintre fetele populare îți ocupă mult timp. După școală voiau să mă duc pe la ele, să ne uităm la

filme sau să ne aranjăm părul. În weekend, mergeam la cumpărături.

Când se întâmpla să mă mai văd cu Finny, nu prea mai aveam despre ce să vorbim. Fiecare moment petrecut în tăcere era o altă cărămidă pusă la zidul care se ridica între noi.

Am încetat să mai fim prieteni.

Dar nu a fost o alegere. Nu cu adevărat.

*

Mă uit la cizmele mele argintii și la dantela deșirată când autobuzul oprește în stație. Toți ne îndreptăm spre mașină, cu capul în pământ. Tot în tăcere ne urcăm în autobuz, unde toată lumea vorbește. Deși nu aveam niciun motiv să cred că Sasha nu va fi acolo, răsuflu ușurată când o văd pe o banchetă din mijloc. Poartă un tricou negru și e dată cu dermatograf negru.

— Bună, îi zic în timp ce mă așez lângă ea și îmi pun ghiozdanul în poală.

— Bună, îmi răspunde.

Din moment ce n-am lăsat-o să mă facă roșcată, s-a vopsit ea într-o culoare nefirească.

Ne zâmbim. Transformarea noastră e completă. Oarecum.

*

Pot să spun *exact* de ce eu și Sasha nu mai eram prietene cu Alexis Myers sau cu celelalte fete.

Nu m-am dus la probe pentru echipa de majorete.

Voiam s-o fac. Voiam să fiu majoretă. Voiam să fiu populară, să fiu iubita unui jucător de fotbal — asta e sportul popular la liceul McClure, nu fotbalul american — și să fac orice presupunea apartenența la Clică. Dar nu am putut să inventez o coregrafie și s-o execut singură la probe, și asta a fost.

Alexis, Taylor și Victoria au intrat toate în echipă, dar nu și Sasha. N-am fost date afară din Clică în mod oficial, dar la prânz vorbeau doar despre tabăra de majorete și despre fetele mai mari care păreau așa aaaaaa de drăguțe.

În ultima zi de școală, Alexis, Taylor și Victoria au apărut la școală cu părul împletit. Nu ne-au spus și nouă că era zi de cozi împletite. Obişnuiam să ne împletim părul toate în aceeași zi. Când le-am întrebat la prânz de ce nu ne-au anunțat și pe noi, doar s-au uitat una la alta și au început să chicotească. M-am gândit că și-au dat seama până la urmă de adevărul pe care îl țineam ascuns; eram o Fată Frumușică, dar nu și o Fată Populară. Eram dife-rită. Eram altfel. Așa că am decis să renunț și să redevin Fata Ciudată, iar Sasha s-a luat după mine.

*

În autobuz, Sasha se apleacă spre mine și îmi spune:

— Arăți cool.

— Și tu, îi răspund.

Dau să mă întorc și văd o fată care poartă uniforma albastru cu roșu. Părul blond îi flutură într-o coadă la spate. Simt cum mă cuprinde gelozia când văd că se așază